

JOSIP CVENIĆ

A kirakatrendező és a hét próbababa

A bevásárlóközpont hatalmas katedrálisként nőtt ki a város keleti részéből. Az új épület megszőpítette a városképet és az embereket is derűsebbé tette, akik nap mint nap eljöttek és megnézték a friss kínálatot, beszélgettek az árakról, figyelemmel kísérték a helyi reklámokat, a pénztáraknál hagyták a pénzüket, és egyre jobban alátámasztották annak a szociológusnak a véleményét, aki szerint a hajdani templomok és a mai plázák között, bizony párhuzam vonható.

Az ott dolgozó kirakatrendező olyan ügyesen díszítette a kirakatokat, hogy az arra sétálók minden újítást észrevettek és megcsodáltak. Amikor a kamion leparkolt az áruház mellett, már tudni lehetett, hogy holnapra új termékek lesznek a polcokon és tumultus a mozgólépcsőn. A szállítmánnyal új próbababák is érkeztek. A kirakatrendező kipakolta a hét babát, mindegyik új volt és szép. Az egyiket közülük oly gyönyörűnek találta, hogy miközben összerakta, megborzongott. Már másnapra el kellett rendeznie őket a kirakatokban, és úgy döntött, hogy a legszebbet a főbejárat mellé helyezi. Későn fogott munkához, mikor már az áruház bezárt, és azt a babát hagyta a legvégére. Mikor arra került a sor, hogy felöltöztesse, először csak megállt előtte és hosszan bámolni kezdte. Gyönyörködött a hajában, a szemében, az orrában, ajkaiban, az egész testében. Alaposan szemügyre vette, és furcsán érezte magát, mikor meg kellett érintenie és felöltöztetnie. Úgy döntött, hogy csak valami könnyű ruhát ad rá, noha az új tavaszi kabátokat kellett volna reklámozni. Egy piros ruha mellett döntött, s miközben elkezdte felöltöztetni, finoman megfogta a baba derekát. Miután az öltöztetéssel végzett, felült az asztalra, rágyújtott egy cigarettára és újból bámolni kezdte. Közelebb ment hozzá, s gyengéden magához húzta, mintha táncba hívná. Érezte, ahogy a csípője megérinti az övét, és meg szeretne volna csókolni. Gyorsan elhúzódott tőle és elment, hogy igyon egy pohár vizet. Amikor visszatért, a babát még szebbnek látta, s miután gyorsan körülnézett, habár biztos volt benne, hogy ő van egyedül az áruházban, röviden szájon csókolta. Levette a ruháját és elment a női ruhaosztályra, kiválasztott egy számára tetszetős bugyit és egy melltartót, visszament s ezekbe bújtatta. Ismét bámolni kezdte, s azon tűnődött, hogyan válhatott ilyen szánalmas, filmekből és könyvekből jól ismert különc figurává. Ám ahogy a tekintete a baba vénuszdombjára tévedt, már nem ijedt meg az érzéseitől. Egészségesnek tartotta magát.

Megcsörrent a telefon. Az éjszakai portás arra figyelmeztette, hogy későre jár, és megkérdezte, mi tart ilyen sokáig. A kirakatrendező lassan a babához lépett és átvitte a saját szobájába. A baba mindeközben végig a szemébe nézett. Mikor letette az asztal végébe és el akart fordulni tőle, a baba beleakadt a pulóverujjába és megmozdult. Egy

pillanatra megijedt, aztán elmosolyodott és finoman visszaültette.

- Szia! Holnap találkozunk! – köszönt el tőle. Másnap a főbejárat melletti kirakatban a következő felirat állt: A KIRAKAT RENDEZÉS ALATT. Az emberek az új kollekciókat nézegették, és természetesen ezen a napon több volt a látogató és a vásárló is. A kirakatrendező délelőtt érkezett meg az áruházba és a főnöke megkérdezte, hogy tudna-e ma délután is dolgozni, illetve, hogy miért nem fejezte be a fő kirakatot. Azt válaszolta neki, hogy ma egész nap dolgozni fog és estére befejezi a fő kirakatot is. A főnöke erre azt felelte, hogy ez senkit nem érdekel, és hogy így nem fogja megkapni a fizetését. Nincs jelentősége, gondolta a kirakatrendező.

Türelmetlenül zárta magára szobája ajtaját az áruház második emeletének szegletében. Amikor megpillantotta a lányt, az mosolygott rá. Persze erre ő visszamosolygott.

- Ugye vártál már rám? – kérdezte tőle. Rá akarsz gyűjtani? Nem dohányzol? Ugyan már, ne kérsd magad! Nesze, próbáld ki!

Meggyűjt egy cigarettát és a baba jobb kezének ujjai közé rakja.

- Na látod, hogy megy ez. Akarsz inni valamit? Van konyakom. – Elővesz a szekrényből egy üveget, tölt egyet a babának, aztán magának is.

- Isten isten! Nagyon élvezem a társaságod. Ó bocsáss meg, még hellyel sem kínáltalak. Hogy, nem akarsz leülni? De hisz van időd, csak nem sietsz valahová? – Csupán egy széke volt, így a sarokban ült le a baba mellé. Egészségünkre! Mondta, miközben megemelte a poharát – ma meg kell mutatnom téged az egész világnak.

- Te várod ezt és szereted, látom a szemedben, de én... miért ne vacsoráznánk ma este együtt? Veszek majd valamit az automatából – mondta és eloltotta a hamutálban a leégett cigarettáját. Ezután egy kicsit leivott a baba italából és elhatározta, rábeszéli, hogy vacsorázzanak együtt. Tudom, hogy jobban örülnél, hogyha étterembe vinnélek el, de így legalább kettesben lehetünk. Akkor megbeszéltük? Remek. Senkinek ne nyiss ajtót. Szia!

Szombatonként az áruház csak egyig volt nyitva, a vásárlók ilyenkor vették meg a hétvégére valót. A főbejárat melletti kirakat elkészült. Az áruház legszebb próbababája nézett vissza a járókelőkre. A kirakatrendező kilenc körül ért oda, és az új szerzeménye előtt már egy-két arra sétáló, jövődöbeli vásárló állt. Köztük felfedezni vélte egy volt manöken barátját, akit még gyermekkorából ismert. A manöken hosszasan nézte a babát, és ahogy megfordult, észrevette a kirakatrendezőt, odalépett hozzá, majd gratulált neki a szép kirakatért. Azután hozzátette: Édes a kicsike.

- Az egy baba – válaszolta a kirakatrendező.

- Tudom, hogy az csak egy baba, de nagyon tetszik. Olyan mintha állandóan engem bámulna.

- Vicces – válaszolta.

- Meghívhatlak egy italra? – így a manöken.

- Konyak ásványvízzel? – kérdezte a pincérnő. – Jöhet – válaszolta.
 - Nincs gyereked, igaz? – érdeklődött a manöken.
 - Nincs – felelte a kirakatrendező. És neked feleséged?
 - Nincs, de van egy gyerekem a volt nőmtől, a szomszéd városban laknak.
 - Azt beszélik, hogy több száz nővel volt már dolgod.
 - Hát, igen. Régen jobban ment. Most már kevesebb van.
 - Hány babád van?
 - Hét.
 - Volt egy barátnőm, aki kiköpött mása volt a te babádnak, ott a kirakatban. Szőke haj, kék szem, fitos orrocskával.
 - Hogy érted, hogy az enyém? – kérdezte a kirakatrendező.
 - Hát úgy, hogy az összes baba a tiéd, nem?
 - Vagy úgy! Azt mondd, volt egy olyan lány, aki hasonlított rá? És hogy hívják?
 - Már nem emlékszem, csak a külsejére. Te adsz nevet a babáidnak?
 - Nem... miért adnék?!
 - Hát, hogy meg tudd különböztetni őket, amikor beszélsz róluk! Nos, ha megengeded, akkor majd én elnevezem őket. Mondjuk, azt a babát, azt a szépet. Már nem emlékszem a lány nevére, akire hasonlít, de valahogy engem mind a ketten a mesebeli Hófehérkére emlékeztetnek.
 - Tényleg! – kiáltott fel a kirakatrendező –, mint Hófehérke!
 - Szóval egyetértesz velem! – mondta a manöken.
 - A vendégem voltál erre az italra.
- A kirakatrendező 11 óra körül a kirakatba vitt egy fehér tavaszi kabátot és egy sötét napszemüveget. Felöltöztette a babát, majd rátette a napszemüveget is. Ezután hátrébb lépett kissé és nézni kezdte.
- Hófehérke – mondta. Nem tudom elfedni a szépségedet, de a vibráló tekintetteddel nem kelthetsz zavart.
- Vasárnap. Úgy döntött, hogy elsétál az áruházig. Hófehérke még mindig ott állt és őt várta. A kirakatrendező hosszasan nézegette, de zavarta, hogy az üveg kettőjük között van. Arra gondolt, hogy bemegy hozzá, és magával viszi a szobájába egy italra és egy kis csevegésre. De ez most ugyanolyan lehetetlennek tűnt, mint a mai vasárnap délután. Elalvás előtt azért még egy sétát tett az áruházig. Már messziről kiszúrta azt az alakot, aki a kirakat előtt állva az ő Hófehérkéjét bámulta.
- Miután óvatosan megközelítette a terepet, behúzódott egy telefonfülke mögé. Felismerte a manökent, aki a kirakatot bámulta cigarettázva, és miután azt elszívta, odébbállt. Másnap, amikor a kirakatrendező a kirakathoz sietett, az üvegen a következőt olvashatta: Szeretlek!
- Mérges lett, bement az áruházba, majd miután kivette a babát a kirakattól, a szobájába vitte. Itt végre gyengéden átölelhette, és szájon csókolhatta. A kabátja után

levette a ruháját is és a fehérneműjével szemeztett. Már nagyon közel voltak egymáshoz, amikor lépéseket hallott az ajtaja előtt. Bocsáss meg – mondta és megsimogatta a kezét.

- Miért üres az a kirakat? – kérdezte a főnök.
- Beteg – válaszolta
- Úgy érted letört a keze? – kérdezte a főnök.
- Igen, meg kell javítanom – felelte a kirakatrendező.
- Miért van rajta bugyi és melltartó? – kérdezte a főnök.
- Mert, így kulturáltabb.
- Nem rossz ötlet, így is kirakhatnánk.
- De hát még csak március van! – kiáltott fel.
- És? Bugyit egész évben hordanak – válaszolta a főnök.
- Jó, csak előbb még helyrehozom.
- Rendben, csak siess! Nem maradhat úgy az a kirakat.

A kávézóban a kirakatrendező háta mögé sétált a manöken.

- Szia! – köszönt rá. Na mi van a Hófehérkével? Csak nem beteg?
- Letörött a keze és vissza kellett ragasztanom, még szárad – válaszolta.
- Kár, olyan üres így a kirakat. Mikor fogod visszahozni? – kérdezte a manöken.
- Talán estére már kész lesz.
- Jöhet még egy sör?
- Jöhet – válaszolta a kirakatrendező.

Éjjel 11 óra körül leparkolt a kocsijával az áruház előtt. Ezután a hátsó bejáráshoz ment és közölte az éjszakai portással, azért jött, hogy megnézzze, megszáradt-e az egyik próbababájának a törött keze. Főnöke arra utasította, hogy amint lehet, rakja vissza a kirakatba a babát. Hófehérkéhez sietett, és miután üdvözölte, elszívott vele egy cigit. Az ölébe ültette és nem beszéltek sokat.

A kávézóban megint a manökenbe botlott, de miután az elmondta neki, hogy most már látja, Hófehérke a bugyijában kiköpött mása a volt barátnőjének, akinek a nevére is emlékszik, Szánya – mondta, úgy érezte, meg kell innia vele egy italt. A manöken azt javasolta neki, hogy mostantól hívják így, de ezt ellenezte.

A történetek után még erősebb késztetést érzett, hogy véghez vigye a tervét.

Mint az előző napon, most is az áruház előtt parkolt le este tíz körül, de most a főbejáraton keresztül ment be az épületbe. Először az első emeleti női ruhaosztályra ment, elhozta onnan azt a bizonyos piros ruhát, és ebbe bújtatta Hófehérkéjét. Átkarolta jobb kezével és óvatosan az autóülésre tette maga mellé. A belvárosban kocsikáztak, megálltak egy-két mozi mellett, ahonnan az előadás után kiözönlöttek az emberek az utcára, egyszer még egy diszkó közelében is leparkoltak és ölelkezve zenét hallgattak. Cigarettaztak, és üvegből itták a konyakot. Végül a kiautóztak a városból. A kirakatrendező miután lehajtotta az autója hátsó ülését, gyengéden felemelte a baba

ruháját egészen a bugyijáig és megcsókolta. Egész éjjel egymás karjaiban feküdtek és hallgatták a rádióból szóló zenét.

Másnap reggel sokan tolongtak az áruház kirakata előtt. A kirakatban kézen fogva állt ő és Hófehérke. Valaki a tömegből a hátuk mögött lévő gázpalackra mutatott. Napokkal később a manöken elsétált az áruházhoz, de Hófehérkét nem találta ott. A szóbeszéd, miszerint a kirakatrendezővel együtt temették el, teljesen logikusnak tűnt számára.